

Més que 45 anys d'exercici, l'Antoni ha passat gairebé mig segle embrancat en tasques vinculants "per servir la comunitat humana d'una manera o altra; el que no pot fer mai ningú és viure tancat i treballar per a ell mateix." Aquestes paraules defineixen exactament el tarannà d'un advocat amb una trajectòria envejable: "Vaig acabar la carrera l'any del Congrés Eucarístic Internacional, i com que havia sentit que l'Institut Francès donava beques per passar uns dies a París, vaig presentar una sol·licitud. Estranyats, em van cridar de l'Institut perquè mai cap jurista no havia demanat la beca. Què hi volia estudiar un jurista al París de l'art i la bohèmia? Amb la intenció de passar-me un mes fent el turista per la capital francesa, vaig dir que m'interessava el dret de societats i em van concedir una beca de cinc mesos."

El contrast d'un París obert i amb olor de llibertats davant de la Barcelona emmidonada que obligava els estudiants de dret a portar corbata va captivar l'Antoni: "M'hi vaig quedar fins al juliol gràcies a l'ajut d'un catedràtic de dret mercantil. Acabats els exàmens vaig tornar a Barcelona i el primer advocat que vaig conèixer a la meua vida em va oferir feina al seu despatx, però calia que fes una passantia a casa d'un laboralista que em va recomanar. En arribar Nadal, veient aquell tou de paneres i veient també que jo no tocava un sou, vaig decidir establir-me pel meu compte."

Tal com diu l'Antoni, "per a un fill de vídua pobra sense antecedents ni padrins, obrir despatx a Barcelona era impossible, així que el meu primer despatx va ser a Sant Adrià del Besòs, en una petita habitació al costat d'un callista: mai no se sabia si la gent de la sala d'espera volia veure el callista o l'advocat."

Des d'aquella "època de sales d'espera" han passat molts anys. Avui el despatx de l'Antoni -Mazars & Asociados- és compartit per 25 professionals, entre advocats, economistes, assessors fiscals i personal administratiu. Estan dedicats de ple al món de l'empresa i del dret internacional. "En aquest món, quan comences no saps mai on acabaràs. Del viatge a París en vaig treure molt profit: una muller i un coneixement de la llengua que m'ha permès tenir ple de contacte amb empreses francòfones, de col·laborar amb un despatx de París des de fa més de 30 anys i de tenir la satisfacció, encara avui, de ser advocat del consolat de França a Barcelona. Han estat molts anys dedicats a l'assessorament de multinacionals, un tema a l'ordre del dia, sobretot des de la creació de la Unió Europea."

El motor de l'Antoni han estat, tanmateix, les ànsies de satisfer inquietuds altruistes, cosa que ha pogut fer en persona des dels tribunals, des del deganat del Col·legi d'Advocats de Barcelona, des de la Unió Internacional d'Advocats, des de l'Associació Internacional d'Advocats Joves i en el seu paper de cofundador del Tribunal d'Arbitratge de Catalunya. "De tots aquests anys de professió sempre recordo la vegada que vaig trobar-me Antonio Polo defensant els interessos de la part contrària: havia estat catedràtic de dret mercantil i la seva carta de recomanació m'havia permès d'anar a París. Col·laborar amb ell va significar aprendre a apreciar la correcció d'un

company extraordinari. També als tribunals de Madrid em vaig haver d'asseure al costat del professor Joaquín Garrigues, el mestre que havia fet els llibres de dret mercantil amb què jo havia estudiat. Més tard, en trucar-li per informar-me sobre un cas, em va encomanar un assumpte a Barcelona: va ser tot un honor." Mentre trepitja tribunals al costat dels seus mestres, l'Antoni assisteix, l'any 1964, al Congrés Internacional de Joves Advocats: "Vaig ser membre del Consell de l'Associació Internacional de Joves Advocats, me'n van designar vicepresident per a Espanya i, finalment, president en el període 1969-1970. Sempre dic que una de les meves riqueses ha estat dirigir el Comitè de Govern d'aquest organisme i asseure juristes de cultures ben diverses entorn d'una taula i d'un tema."

La roda de la vida va fer que l'Antoni fos nomenat degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona l'any 1982, "amb la voluntat d'escurçar els mandats: en un organisme així cal renovació d'idees, gent i dinamisme. El temps m'ha donat la raó: jo vaig ser-ho tres anys, i avui els degans són elegits per quatre anys, i no cinc." L'Antoni afirma que "per molt temps que passi no oblidaré els dies que vaig fer de degà. No lamento ni un moment d'aquella experiència humanament tan enriquidora, si bé em vaig trobar un handicap: jo succeïa tres grans juristes: Josep Joan Pintó, Casals Coldecarrera i Ignasi de Gispert. No m'he considerat mai un jurista d'aquesta envergadura, perquè faig cas del proverbi hindú de la mona que puja a la palmera i se li veu el darrere: cadascú ha de procurar d'enfilars'hi fins al punt més convenient, ni massa avall, ni massa amunt." Del seu despatx de degà en guarda un record entranyable: "Aquell retrat de Roda Ventura, un degà extraordinari que havia mort al peu del canó. Aquell home m'inspirava quan, davant d'un problema complicat, no m'asseïa a la butaca del degà sinó a l'altra banda de l'escriptori, al costat del qui em venia a demanar consell i ben de cara al retrat."

Des que l'Antoni va deixar el despatx de degà "la societat ha sofert una acceleració enorme. Avui som més de 15.000 professionals col·legiats. No és gens estrany que abans fos més fàcil iniciar-se a la professió. El que no ha canviat són els pilars essencials de la bona advocacia: les ganes de treballar i l'honestedat." Només amb aquestes qualitats, però, no trobarem la solució al problema de la justícia espanyola: el retard. "Convertir antics advocats en jutges seria una culminació magnífica per a una carrera professional. Nogensmenys, cal tenir en compte que la visió d'un advocat és diferent de la d'un jutge. Personalment crec que exercint de jutge patiria molt: ja ho he fet cada cop que he arbitrat un assumpte, tot i que els àrbitres tenen, normalment, només un cas entre mans, mentre que els jutges en porten molts."

Com a defensor des de la sala o com a advocat d'advocats, l'Antoni s'ha donat als seus companys: "En aquest món hi ha qui es dona als altres fent política, d'altres fent de voluntaris a la Creu Roja, i també n'hi ha que ho fan dedicant-se a les qüestions professionals." L'Antoni n'és un.

“En aquest món hi ha qui es dóna als altres fent política, fent de voluntaris a la Creu Roja o dedicant-se a les qüestions professionals”

Antoni Plasencia - Barcelona (Barcelonès)